

ພຣະທຳດານເຢືອນ - ເລກທີຫ້າສິບເກົ້າ

ການເປີດເຜີຍຄວາມລັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສຸດທ້າຍ:
ການແກະຕາປະທັບຢ່າງສູງສຸດໂດຍສົງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ

Jeff Pippenger
2024-01-23

ກ່ອນທີ່ວາແຫ່ງພຣະຄຸນຈະປົດລົງພຽງເລັກນ້ອຍ,
ຄວາມລັບທາງຄຳພະຍາກອນສຸດທ້າຍຖືກເປີດຜະນຶກໂດຍສົງແຫ່ງເຜົາຢູດາ,
ແລະຜູ້ມີບັນຍາເທົານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມເພີດແຫ່ງຄວາມຮູ້ຊຶ້ງເກີດຂຶ້ນຈາກການເປີດຜະນຶກນັ້ນ.
ພະຍານສອງຄົນໃນພຣະນິມິດໄດ້ສ້ອງແສງໃສ່ບາງສ່ວນຂອງສົງທຶກເປີດຜະນຶກໃນເວລານັ້ນ.

ນີ້ແມ່ນບັນຍາ. ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈນັບຈຳນວນຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນ:
ເພາະວ່າມັນເປັນຈຳນວນຂອງມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງ; ແລະຈຳນວນຂອງມັນແມ່ນ ຫົກຮ້ອຍຫົກສິບຫົກ. ...
ແລະນີ້ແມ່ນຈິດໃຈທີ່ມີບັນຍາ. ຫົວທັງເຈັດນັ້ນຄືພູເຂົາເຈັດລູກ, ທີ່ຍິງນັ້ນນັ້ງຢູ່ເທິງ. ພຣະນິມິດ 13:18,
17:9.

"ອຳນາດສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານຄຣິສຕະຈັກ ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ໄດ້ຖືກເປັນສັນຍະລັກໂດຍສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ," ຄືສະຫະລັດອາເມຣິກາ.
ມັນເປັນອານາຈັກທີ່ຫົກໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ,
ແລະໂຄງສ້າງແຫ່ງອານາຈັກຂອງມັນກໍເປັນໂຄງສ້າງດຽວກັນ (ຮູບລັກ),
ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ໃນອານາຈັກທີ່ຫ້າແຫ່ງຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ.
ມັນກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ຄຣິສຕະຈັກປົກຄອງເໝືອນລັດ,
ແລ້ວບັງຄັບໃຫ້ທົ່ວໂລກຍອມຮັບລະບຽບການດຽວກັນນັ້ນ. ການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດໄດ້
ຮັບການພັດທະນາຢ່າງສົມບູນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນບໍ່ລຳ.

"'ຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ'
ໝາຍເຖິງຮູບແບບນັ້ນຂອງສາດສະໜາໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ເລືອກຖອຍຈາກຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງຈະຖືກພັດທະນາຂຶ້ນ
ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງທັງໝົດສະແດງຫາການອຸປະຖຳຈາກອຳນາດຜ່ານເມືອງເພື່ອບັງຄັບ
ໃຊ້ໜ້າຄຳສອນຂອງຕົນ. 'ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ' ຍັງຄົງຕ້ອງໄດ້ຮັບການນິຍາມຕໍ່ໄປ." The Great
Controversy, 445.

ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແມ່ນສັນຍະລັກສອງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
ແຕ່ວ່າກໍແມ່ນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນເອງ
ທີ່ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍໄດ້ບັນລຸການພັດທະນາຢ່າງສົມບູນຂອງມັນ.

"ການບັງຄັບໃຫ້ຖືວັນອາທິດໂດຍຜ່ານຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງ
ເປັນການບັງຄັບໃຫ້ນະມັດສະການລະບົບສັນຕະປາປາ—ຄືສັດຮ້າຍ. ຜູ້ທີ່
ເມື່ອເຂົ້າໃຈຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະບັນຍັດທີ່ສືບຕໍ່, ແລ້ວ,
ຍັງເລືອກຖືຮັກສາວັນຊະປາໂຕທີ່ບໍ່ແທ້ແທນວັນຊະປາໂຕທີ່ແທ້ຈິງ,
ດ້ວຍການນັ້ນກໍກຳລັງຖອຍການຄາລະວະແກ່ອຳນາດນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນອຳນາດດຽວທີ່ໄດ້ສັ່ງບັນຊາເຊັ່ນນັ້ນ.
ແຕ່ໃນການກະທຳອັນເປັນການບັງຄັບໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາໂດຍອຳນາດຜ່ານໂລກນັ້ນ,
ຄຣິດຈັກທັງໝົດເອງຈະສ້າງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ; ສະນັ້ນ
ການບັງຄັບໃຫ້ຖືວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ

ກໍຈະເປັນການບັງຄັບໃຫ້ນະມັດສະການສັດຮ້າຍແລະຮູບຈຳລອງຂອງມັນ.” The Great Controversy, 448, 449.

ເມື່ອກົດໝາຍວັນອາທິດຖືກປະກາດໃຊ້, ລັດຖະທຳມະນູນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາກໍຖືກລົ້ມລ້າງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຊາດນັ້ນໄດ້ແຍກຕົນອອກຈາກຄວາມຊອບທຳຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ຈາກນັ້ນ, ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຢ່າງເຕັມສ່ວນຂອງຊາຕານ, ສະຫະລັດອາເມຣິກາບັງຄັບໂລກໃຫ້ຍອມຮັບລະບົບສາສນາຈັກ ແລະລັດແບບດຽວກັນກັບທຶນກາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ລັດຖະບານໂລກຄືສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ສາສນາຈັກໂຮມັນແມ່ນສາສນາຈັກທີ່ປົກຄອງເໝືອນຄວາມສຳພັນນັ້ນ.

“ໂລກນີ້ຕົ້ມໄປດ້ວຍພາຍ, ແລະ ສົງຄາມ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກ. ແຕ່ພາຍໃຕ້ຫົວຫນຶ່ງ—ອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາ—ປະຊາຊົນຈະຮ່ວມເປັນຫນຶ່ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນບຸກຄົນຂອງພະຍານຂອງພຣະອົງ.” Testimonies, volume 7, 182.

ລະບົບແຫ່ງສາສະໜາຈັກ ແລະ ລັດ ທຶກຶກນຳສະເໜີໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນວ່າເປັນຮູບຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນ ກໍເປັນສະຫະພັນສາມປະການຂອງມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນເທັດ. ກະສັດສົບອົງໃນພຣະນິມົດບົດທຶນີ້ຈັດ, ຊຶ່ງເປັນຫົວຫົວຈັດ, ເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດຂອງມັງກອນ.

“ກະສັດ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ສຳເລັດລາດຊະການ ໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງໝາຍຂອງປະລະປັກຕຳພຣະຄຣິດມາສວມໃສ່ຕົນເອງ ແລະ ຖືກນຳສະເໜີເປັນມັງກອນຜູ້ອອກໄປສູ່ຮົບກັບພວກທຳມະສິດ—ຄືກັບບັນດາຜູ້ທຶນີ້ກໍສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອແຫ່ງພຣະເຢຊູ.” Testimonies to Ministers, 38.

“ກະສັດສົບອົງ” ເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງສາສະໜາຂອງມັນແມ່ນລັດທິຕິດຕໍ່ກັບວິນຍານ, ແລະສາສະໜາຂອງຜູ້ພະຍາກອນປອມແມ່ນໂປຣແຕສຕັງທິສີອິມຖອຍຈາກຄວາມເຊື່ອ, ແລະສາສະໜາຂອງສັດຮ້າຍແມ່ນຄາທອລິກ, ຊຶ່ງໂດຍແທ້ແລ້ວກໍແມ່ນລັດທິຕິດຕໍ່ກັບວິນຍານທີ່ຖືກປົກຄຸມໄວ້ດ້ວຍການປະກາດຕົນວ່າເປັນຄຣິສຕຽນ.

“ໂດຍພຣະບັນຍັດທີ່ບັງຄັບໃຊ້ສະຖາປະນາລະບົບສັນຕະປາປາ ອັນເປັນການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊາດຂອງເຮົາຈະຕັດຂາດຕົນເອງອອກຈາກຄວາມຊອບທຳຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອໂປຣແຕສແຕນຈະຍືນມີຂອງນາງຂ້າມຊ່ອງຫ່າງເພື່ອໄປຈັບມືຂອງອຳນາດໂຮມັນ, ເມື່ອນາງຈະເອື້ອມຂ້າມຫ້ວຍເລີກເພື່ອປະສານມືກັບລັດທິວິນຍານນິຍົມ, ເມື່ອພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງສະຫະພັນສາມປະການນີ້ປະເທດຂອງເຮົາຈະປະຕິເສດທຸກໜ້າການແຫ່ງລັດຖະທຳມະນູນຂອງຕົນໃນຖານະເປັນລັດຖະບານໂປຣແຕສແຕນແລະສາທາລະນະລັດ, ແລະຈະຈັດຫາມາດຕະການເພື່ອການເຜີຍແຜ່ຄວາມຜິດພາດແລະຄວາມລວງຫຼອກຂອງສັນຕະປາປາ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາອາດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ເວລາແຫ່ງການກະທຳອັນນຳພິຣະດານຂອງຊາຕານໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະວ່າຈຸດຈົບກຢູ່ໃກ້ແລ້ວ.” Testimonies, volume 5, 451.

ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ການຮ່ວມເປັນອັນຫນຶ່ງອັນດຽວສາມປະການຂອງມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ ກໍສຳເລັດລົງ. ໃນເວລານັ້ນ ສະຫະລັດອາເມຣິກາບັງຄັບໂລກໃຫ້ຍອມຮັບລັດຖະບານໂລກດຽວຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ເພາະວ່າໂລກຖືກໂຍນເຂົ້າສູ່ວິກິດການອັນໃຫຍ່ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ເມື່ອອິດສະລາມນຳການພິພາກສາມາເໜືອສະຫະລັດອາເມຣິກາເນື່ອງຈາກການບັງຄັບໃຫ້ນະມັດສະການດວງອາທິດ. ແລ້ວຊາຕານກໍປາກົດຕົວໂດຍປອມເປັນພຣະຄຣິດ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ສະຫະລັດອາເມຣິກາບັງຄັບໂລກໃຫ້ຍອມຮັບການປະສົມປະສານໂລກດຽວລະຫວ່າງຄຣິດຈັກກັບລັດ, ມັນກໍບັງຄັບໂລກໃຫ້ຍອມຮັບວັນອາທິດເປັນວັນພັກຜ່ອນ.

ຂະບວນການທົດສອບອັນດຽວກັນທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ຈາກນັ້ນກໍຖືກນຳມາເປັນອີໂລກທັງໝົດ.

“ບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງປະເທດຈະປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ເຖິງແມ່ນວ່ານາງຈະເປັນຜູ້ນຳໜ້າ,
ແຕ່ວິກິດການອັນດຽວກັນນັ້ນຈະມາເຖິງເໝືອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃນທຸກພາກສ່ວນຂອງໂລກ.”
Testimonies, volume 6, 395.

ຫຼັກການທີ່ວ່າ ການຫລົງຫາຍຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງຊາດ ຍ່ອມຕາມມາດຕະຖານຄວາມພິນາດຂອງຊາດ
ຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ແຕ່ລະປະເທດ ເມື່ອພວກເຂົາຍອມຮັບວັນຂອງດວງອາທິດເປັນວັນແຫ່ງການນະມັດສະການ.
ວິກິດການທີ່ທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນ “ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ” ທີ່ກະສັດສົບອົງປົກຄອງຮ່ວມກັບສັນຕະປາບາ,
“ມະນຸດແຫ່ງບາບ”. ພວກເຂົາເຫັນດີທີ່ຈະມອບອານາຈັກທີ່ຈັດຂອງຕົນແກ່ອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາ,
ເພາະພວກເຂົາຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ອຳນາດທາງສົນທິຂອງລະບົບສັນຕະປາບາເປັນສິ່ງຈຳເປັນ
ເພື່ອຮວບຮວມໂລກໃຫ້ເປັນອັນໜຶ່ງ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານສົງຄາມທີ່ກຳລັງທະວີຂຶ້ນຕໍ່ອິສລາມ. ໃນປີ 1798,
ສະຫະປະຊາຊາດຍັງບໍ່ທັນປາກົດເຂົ້າສູ່ໜ້າປະຫວັດສາດ.

ແລະເຂົາສັດສົບເຂົ້າທຶນໄດ້ເຫັນນັ້ນ ແມ່ນກະສັດສົບອົງ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບອານາຈັກເທື່ອ;
ແຕ່ຈະໄດ້ຮັບອຳນາດເປັນກະສັດຮ່ວມກັບສັດຮ້າຍເປັນເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈິດໃຈດຽວກັນ
ແລະຈະມອບອຳນາດແລະກຳລັງຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານພຣະເມສານອ້ຍ
ແລະພຣະເມສານອ້ຍຈະຊະນະເຂົາທັງຫຼາຍ; ເພາະພຣະອົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນເຈົ້າທັງປວງ
ແລະເປັນກະສັດເໝືອນກະສັດທັງປວງ; ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນ
ແລະຖືກຄັດເລືອກ ແລະສັດຊື. ພຣະນິມິດ 17:12–14.

ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນມາຕະຫຼອດກ່ຽວກັບສັນຕະປາບາ,
ບັນດາກະສັດຈະສະໜອງອຳນາດໃຫ້ແກ່ລະບົບສັນຕະປາບາເພື່ອດຳເນີນການຂົ່ມເຫັງຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະກໍແມ່ນກະສັດສົບອົງນັ້ນທີ່ເຮັດສົງຄາມກັບພຣະເມສານອ້ຍ,
ແຕ່ພວກເຂົາກໍກະທຳເຊັ່ນນັ້ນຕາມຄຳບັນຊາຂອງ “ມະນຸດແຫ່ງບາບ.” “ມະນຸດແຫ່ງບາບ” ກໍແມ່ນ “ຊາຍ”
ຜູ້ທີ່ຄິດຈັກເຈັດແຫ່ງເຂົ້າຍຶດໝັ້ນໄວ້ໃນເອຊາຢາບົດທີ 4.

ແລະໃນວັນນັ້ນ ຍິງເຈັດຄົນຈະຈັບຊາຍຄົນດຽວໄວ້ ໂດຍກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະກິນເຂົ້າຂອງພວກເຮົາເອງ
ແລະນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກເຮົາເອງ. ຂໍແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເອີ້ນຕາມຊື່ຂອງທ່ານເທົ່ານັ້ນ
ເພື່ອຈະໄດ້ລົບຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຮົາອອກໄປ. ໃນວັນນັ້ນ ໜ່ວຍຂອງພຣະຢາເວຈະງາມສະຫງ່າ
ແລະມີສະຫງ່າລາສີ ແລະຜົນແຫ່ງແຜ່ນດິນຈະດີໄວ້ແລະງາມສົມ
ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ລອດພົ້ນຂອງອິສຣາເອນ. ເອຊາຢາ 4:1, 2.

“ແມ່ຍິງເຈັດຄົນ” ເປັນຕົວແທນວ່າ ລະບົບສັນຕະປາບາ (ຊາຍແຫ່ງບາບ)
ມີອຳນາດຄວບຄຸມເໝືອນຄຣິສຕະຈັກທັງປວງໃນໂລກ ເຫມືອນດັ່ງທີ່ເຂົາມີອຳນາດຄວບຄຸມເໝືອນຊາດທັງປວງ.
“ຄວາມອັບອາຍ” ທີ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍປາຖະໜາຈະຫຼົງລ້ຽງນັ້ນ ຄື “ຄວາມອັບອາຍ”
ຈາກການປະຕິເສດຂໍ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ.
ບັນດາຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕຢ່າງຊື່ສັດຈະຖືກຂົ່ມເຫັງເນື່ອງຈາກຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ອິສລາມກໍຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຖືປະຕິບັດວັນແຫ່ງດວງອາທິດເຊັ່ນກັນ.
ຂໍ້ຕົກລົງທີ່ສະຫະລັດຈັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງລະບົບສັນຕະປາບາ ແລະ ສະຫະປະຊາຊາດ ກໍຄືວ່າ ອຳນາດທາງສົນ
ທິຂອງຊາຍແຫ່ງບາບນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອນຳພາໂລກໃຫ້ຍອມຮັບການສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານອິສລາມ
ເພື່ອສະຖາປະນາສັນຕິພາບເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ແຕ່ເລື່ອງເວລາແລະລະດູການນັ້ນ, ພື້ນຖານທັງຫຼາຍເອີ້ນ, ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນໃຫ້ຂ້ອຍຂຽນເຖິງທ່ານ.
ເພາະວ່າທ່ານເອງກຮູ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວວ່າ

ວັນແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຈະມາເໝືອນຂະໄມຍໃນຍາມກາງຄືນ. ເພາະເມື່ອພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, “ສັນຕິສຸກແລະຄວາມປອດໄພ,” ເມື່ອນັ້ນຄວາມພິນາດຢ່າງກະທັນຫັນຈະມາເຖິງເຂົາ, ເໝືອນກັບຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງການຄອດບຸດມາເຖິງຍິງທຶກຳລັງມືຄົນ; ແລະພວກເຂົາຈະໜີບໍ່ພົ້ນ. ແຕ່ພວກທ່ານ, ພຣີອົງທັງຫລາຍເອີຍ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ ຈົນວ່າວັນນັ້ນຈະມາເຖິງທ່ານດັ່ງຂະໄມຍ. ທ່ານທັງຫລາຍເປັນບຸດແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງທັງສິ້ນ, ແລະເປັນບຸດແຫ່ງກາງວັນ: ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຜ່າຍກາງຄືນ ຫລືຜ່າຍຄວາມມືດ. 1 ເທຊະໂລນກີ 5:1-5

ຂໍ້ຄວາມ “ສັນຕິພາບແລະຄວາມປອດໄພ” ໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີຢູ່ສະເໝີວ່າເປັນຂໍ້ຄວາມເທັດ ຍ່ອມມິເຫດຜົນໄດ້ກໍ່ແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີສັນຕິພາບແລະຄວາມປອດໄພ. ບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດເລີຍທີ່ຈະນຳສະເໜີຂໍ້ຄວາມ “ສັນຕິພາບແລະຄວາມປອດໄພ” ເມື່ອສັນຕິພາບແລະຄວາມປອດໄພມີຢູ່ ອັນສາມໄດ້ກຳຈັດສັນຕິພາບແລະຄວາມປອດໄພທັງໝົດ. “ຄວາມພິນາດຢ່າງກະທັນຫັນ” ທຶກຽວພັນກັບຂໍ້ຄວາມເທັດນັ້ນ ແມ່ນຄວາມພິນາດທີ່ທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນ ເພາະວ່າມັນເປັນດັ່ງ “ແມ່ຍິງ” ທີ່ຢູ່ໃນ “ຄວາມເຈັບຄອດ.” ການເຈັບຄອດຄັ້ງທຳອິດຂອງວິບັດປະການທີສາມ ແມ່ນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.

ໃນແນວສາຍຄຳພະຍາກອນຂອງເອລີຢາ ແລະ ໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ ການລວງລໍ້ຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນ. ເມື່ອອາຮັບເດີນທາງກັບໄປຍັງຊາມາເຣຍເພື່ອແຈ້ງແກ່ເຢເຊບຸນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຢາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ນຳໄຟລົງມາຈາກຟ້າສະຫວັນ, ແລ້ວອາຮັບຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ເຢເຊບຸນໄດ້ຫຼອກລວງເຂົ້າກ່ຽວກັບຄວາມກຽດຊັງຂອງນາງຕໍ່ເອລີຢາ. ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ການລວງລໍ້ດັງວກ ນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງອອກເມື່ອເຮໂຣດໄດ້ສັນຍາວ່າຈະຍົກອານາຈັກເຄັງໜຶ່ງຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຊາໂລເມໃນງານສະຫຼອງວັນເກີດຂອງຕົນ. ຊາໂລເມເປັນບຸດສາວຂອງເຮໂຣດຍສ໌, ດັ່ງນັ້ນ ເຮໂຣດແມ່ນມັງກອນ, ເຮໂຣດເຍສ໌ແມ່ນສັນຕະປາປາ ແລະ ຊາໂລເມແມ່ນຜູ້ພະຍາກອນປອມ.

ໃນເຣື່ອງນີ້ ອຳນາດແຫ່ງການຫລອກລວງຂອງການຟ້ອນຂອງຊາໂລເມ ໄດ້ຖືກໃຊ້ເພື່ອຊັກນຳເຮໂຣດ (ກະສັດສົບອົງ) ໃຫ້ມອບອານາຈັກເຄັງໜຶ່ງຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຄອດຕະຈັກ (ແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ). ແມ່ຍິງຄົນນັ້ນ (ຊາໂລເມ) ຢູ່ໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງແມ່ຂອງນາງ (ຄາທອລົກ), ແລະເຮໂຣດຈຶ່ງຮູ້ວ່າເກີນໄປວ່າ ທ່າທີຂອງເຮໂຣດເຍສ໌ອອນ ກໍ່ເປັນຢ່າງດຽວກັນກັບທີ່ເຢເຊບຸນມີຕໍ່ເອລີຢາ. ໃນທັງສອງກໍລະນີ ຜູ້ຮັກສາວັນຊະປາໂຕຈະຕ້ອງຕາຍ.

ອິດສະລາມໄດ້ຄໍ່ອຍໆ ແຕ່ຢ່າງຮວດເລັ້ວ ກຳຈັດສັນຕິສຸກແລະຄວາມປອດໄພອອກຈາກໂລກນີ້, ແລະໃນການກະທຳນັ້ນກໍ່ໄດ້ນຳມະນຸດຊາດໃຫ້ມາຮ່ວມກັນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານອິດສະລາມ. ສົງຄາມທີ່ທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງຮວດເລັ້ວຂອງອິດສະລາມ ເປັນຕົວແທນຂອງຂໍ້ຕໍ່ແຍ້ງທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະຖາປະນາຮູບສັດຮ້າຍທົ່ວໂລກໃນວັນສຸດທ້າຍ. ການຫລອກລວງທີ່ຖືກນຳມາເຫນືອໂລກ (ກະສັດສົບອົງ) ນັ້ນ, ຖືກນຳມາໂດຍສະຫະລັດອາເມຣິກາ (Salome), ແລະມັນນຳໂລກໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງສາມັກຄີກັນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານອິດສະລາມ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ພົບຊ້ຳເກີນໄປວ່າ ການຈັດຕັ້ງນັ້ນເປັນພຽງກົນອຸບາຍທີ່ຖືກໃຊ້ເພື່ອຂົ່ມເຫັງຜູ້ຮັກສາວັນສະປາໂຕ. ການຫລອກລວງນັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຫດຜົນທີ່ກະສັດສົບອົງກຽດຊັງໃສ່ເພນີຍິງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອຢູ່ໃຕ້ຄວາມກົດດັນ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງຍົກອານາຈັກທີ່ຈັດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ນາງ.

ແລະເຂົາທັງສົບເຂົາທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍນັ້ນ ຈະກຽດຊັງຍິງໃສ່ເພນີນັ້ນ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ນາງກາຍເປັນທີ່ຮ້າງເປົ້າແລະເປືອຍກາຍ ແລະຈະກິນເນື້ອຂອງນາງ ແລະຈະເຜົາລົງດ້ວຍໄຟ. ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃສ່ໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ກະທຳຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ

ແລະໃຫ້ເຫັນພ້ອມກັນ ແລະມອບອານາຈັກຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ
ຈົນກວ່າພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດ. ພຣະນິມິດ 17:16, 17.

ພວກໂກລບາລົດແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ "ກະສັດ" ຂອງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຍັງຖືກນຳສະເໜີເປັນ "ພໍ່ຄ້າ" ອີກດ້ວຍ; ດັ່ງນັ້ນ
ພວກໂກລບາລົດຈຶ່ງປະກອບມີອຳນາດທາງການເມືອງແລະອຳນາດທາງເສດຖະກິດ.
ເຫດຜົນທີ່ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນ ຜູ້ໄດ້ນຳນິມິດແຫ່ງພຣະນິມິດບົດທີ 17 ແລະ 18 ມາໃຫ້ແກ່ໂຢຮັນ,
ກໍເພື່ອຈະສະແດງໃຫ້ໂຢຮັນເຫັນການພິພາກສາຂອງຍິງໂສເພນີໃຫຍ່ແຫ່ງເມືອງຕີໂຣ.
ພວກໂກລບາລົດທັງສອງປະເພດນີ້ໄວ້ທຸກຕໍ່ການຕາຍຂອງສັນຕະປາບາ.

ເຫດສະນັ້ນ ພະຍາດທັງຫລາຍຂອງນາງຈະມາເຖິງໃນວັນດຽວ ຄືຄວາມຕາຍ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ
ຄວາມອຶດຫິວ; ແລະ ນາງຈະຖືກເຜົາດ້ວຍໄຟຢ່າງສົມເຊື່ອ: ເພາະວ່າພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຜູ້ພິພາກສານາງນັ້ນ ມີລິດເດດແຂງກ້າ. ແລະ ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ
ຜູ້ໄດ້ກະທຳການລ່ວງປະເວນີ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງຫລຸຫລາກັບນາງ ຈະຮ້ອງໂຫ້ເພາະນາງ ແລະ
ຄຳຄວນເພາະນາງ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຄວັນແຫ່ງການຖືກເຜົາຂອງນາງ,
ຍິນຍູ້ແຕ່ໄກເພາະຄວາມຍ້ານຕໍ່ການທໍລະມານຂອງນາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ວິບັດ,
ວິບັດແກ່ນະຄອນໃຫຍ່ບາບໂລນນັ້ນ, ນະຄອນອັນມີອຳນາດນັ້ນ! ເພາະວ່າໃນຊົ່ວໂມງດຽວ
ການພິພາກສາຂອງເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ແລະ ບັນດາພໍ່ຄ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮ້ອງໂຫ້ ແລະ
ໂສກເສົ້າເພາະນາງ; ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊື່ນຄຳຂອງພວກເຂົາອີກຕື່ມ. ພຣະນິມິດ 18:8-11.

ບັນດາພໍ່ຄ້າແລະບັນດາກະສັດຕ່າງໆກໍຍິນຍູ້ໄກ ແລະຮ້ອງວ່າ "ວິບັດ, ວິບັດ." ຄຳວ່າ "ວິບັດ" ໃນພາສາກຣີກ
ໄດ້ຖືກແປເປັນ "ວິບັດ" ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 8.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບີ້, ແລະໄດ້ຍິນທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງບິນຜ່ານກາງທ້ອງຟ້າ, ຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, "ວິບັດ,
ວິບັດ, ວິບັດ ແກ່ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເນື່ອງດ້ວຍສຽງແກອື່ນໆອີກຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ
ທີ່ຍິ່ງຈະຕ້ອງເປົ່າຢູ່!" ພຣະນິມິດ 8:13

ວິບັດທັງສາມປະການເປັນຕົວແທນຂອງແກທິຫ້າ, ທິຫິກ ແລະ ທິຈັດ, ແລະມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງອິດສະລາມ.
ກະສັດ, ພໍ່ຄ້າ ແລະ ນາຍເຮືອທັງຫມົດຕ່າງໆຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ "ວິບັດ, ວິບັດ" ສາມເທື່ອໃນບົດທີ່ສິບແປດ.

ແລະບັນດາກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ຜູ້ໄດ້ກະທຳການຫລົ້ນຊັ້ນ
ແລະດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມສຸກສຳລານກັບນາງ ຈະຄຳຄວນເຖິງນາງ ແລະຄຳຄວນເພື່ອນາງ
ເມື່ອເຂົາເຫັນຄວັນໄຟແຫ່ງການເຜົາໄຫມ້ຂອງນາງ,
ຍິນຍູ້ໄກເນື່ອງຈາກຄວາມຍ້ານຕໍ່ຄວາມທໍລະມານຂອງນາງ ແລະກ່າວວ່າ, ວິບັດເອີຍ, ວິບັດເອີຍ, ບາບໂລນ
ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ, ນະຄອນທີ່ຊົງອຳນາດນັ້ນ! ເພາະວ່າໃນຊົ່ວໂມງດຽວ
ການພິພາກສາຂອງເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ... ພວກພໍ່ຄ້າແຫ່ງສັງເກດເຫລົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ຮັ່ງມີຂຶ້ນດ້ວຍນາງ
ຈະຍິນຍູ້ໄກເນື່ອງຈາກຄວາມຍ້ານຕໍ່ຄວາມທໍລະມານຂອງນາງ, ຮ້ອງໂຫ້ ແລະຄຳຄວນ, ແລະກ່າວວ່າ,
ວິບັດເອີຍ, ວິບັດເອີຍ, ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ກຶ້ງຫົວຜ້າບ່ານເນື້ອດີ, ແລະສົມວົງ, ແລະສີເດງເຂັ້ມ,
ແລະປະດັບດ້ວຍຄຳ, ແລະເພັດພອຍອັນມີຄຳ, ແລະໄຂ່ມຸກ! ເພາະວ່າໃນຊົ່ວໂມງດຽວ
ຄວາມຮັ່ງມີອັນໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້ໄດ້ກ້າຍເປັນສູນ. ແລະນາຍເຮືອທຸກຄົນ, ແລະບັນດາຜູ້ໂດຍສານໃນເຮືອ,
ແລະພວກກະລາສີ, ແລະທຸກຄົນທີ່ຄ້າຂາຍທາງທະເລ, ໄດ້ຍິນຍູ້ໄກ,
ແລະຮ້ອງຂຶ້ນເມື່ອເຂົາເຫັນຄວັນໄຟແຫ່ງການເຜົາໄຫມ້ຂອງນາງ, ກ່າວວ່າ,
ມີນະຄອນໃດໜຶ່ງອັນດັ່ງນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ! ແລະເຂົາໄດ້ຮອຍຝຸ່ນໃສ່ຫົວຂອງຕົນ, ແລະຮ້ອງຂຶ້ນ, ຮ້ອງໂຫ້
ແລະຄຳຄວນ, ກ່າວວ່າ, ວິບັດເອີຍ, ວິບັດເອີຍ, ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ,
ທີ່ໃນນັ້ນທຸກຄົນຜູ້ເຮືອຢູ່ໃນທະເລໄດ້ຮັ່ງມີຂຶ້ນເນື່ອງຈາກຄວາມມີຄຳສູງຂອງນາງ! ເພາະວ່າໃນຊົ່ວໂມງດຽວ
ນາງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າ. ພຣະນິມິດ 18:9-10, 15-19.

“ຊົ່ວໂມງ” ທີ່ການພິພາກສາຕໍ່ລະບົບສັນຕະພາບາໄດ້ສໍາເລັດລົງນັ້ນ ແມ່ນ “ຊົ່ວໂມງ” ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 11 ນັ້ນເອງ ຄື “ຊົ່ວໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໃຫຍ່ໃຫຍ່” ແລະມັນເປັນຕົວແທນເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນກວ່າ Michael ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດຈະປົດລົງ. ບັນດາ globalists ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຍິ່ງໃສ່ເພນີນັ້ນ ແຕ່ຍັງເຫັນດີທີ່ຈະມອບອານາຈັກຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ນາງເປັນເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ ບໍ່ພຽງແຕ່ຮ້ອງຊ້າວ່າ “ວິບັດ, ວິບັດ” (ອະນິຈັງ, ອະນິຈັງ) ສາມເທື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຖາມຄຳຖາມນີ້ດ້ວຍວ່າ, “ເມືອງໃດຈະເໝືອນດັ່ງເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ?” ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຖາມຄຳຖາມນັ້ນໃນພຣະທຳເອເຊກຽນດ້ວຍ.

ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງຂອງຕົນໄດ້ຍືນຕົວເຈົ້າ, ແລະຈະຮ້ອງໂຫຍ່ຢ່າງຂົມຂຶ້ນ, ແລະຈະໂຍນຜຸ່ນຂຶ້ນເທິງຫົວຂອງຕົນ, ພວກເຂົາຈະກົງຕົນຢູ່ໃນຂີ້ເຖົ້າ:
ແລະພວກເຂົາຈະໂກນຫົວຂອງຕົນຈົນກ່ຽງໝົດເພາະເຈົ້າ, ແລະຄາດຕົນດ້ວຍຜ້າກະສອບ, ແລະຈະຮ້ອງໂຫຍ່ເພາະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນແຫ່ງໃຈ ແລະດ້ວຍການຄຳຄວນຢ່າງຂົມຂຶ້ນ.
ແລະໃນການຄຳຄວນຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະຕັ້ງຄຳຄຳຄວນເພື່ອເຈົ້າ
ແລະຄຳຄວນເຖິງເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ, ມື້ນີ້ຄວນໃດເໝືອນຕີໂຮ
ຄືດັ່ງນະຄອນທີ່ຖືກທຳລາຍຢູ່ທ່າມກາງທະເລ? ເມື່ອສິນຄ້າຂອງເຈົ້າອອກໄປຈາກທະເລທັງຫຼາຍ
ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດຫຼາຍຊົນອົມໜຳ; ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຮັ່ງມີ
ດ້ວຍຄວາມມັ່ງຄັ່ງຫຼາຍ ແລະດ້ວຍສິນຄ້າຂາຍຂອງເຈົ້າ. ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະຖືກທະເລທັງຫຼາຍທຳລາຍ
ໃນທິເລີກແຫ່ງນັ້ນ, ສິນຄ້າຂອງເຈົ້າ ແລະບໍລິວານທັງສົນຂອງເຈົ້າ ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ ຈະລົ້ມລົງ.
ຊາວເກາະທັງປວງຈະຕົກຕະລົງເພາະເຈົ້າ, ແລະບັນດາກະສັດຂອງພວກເຂົາຈະຫວາດກົວຢ່າງຍິ່ງ,
ໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາຈະວຸ່ນວາຍ. ບັນດາພະຄຳທ່າມກາງປະຊາຊາດຈະສົ່ງສຽງເຢາະເຍື້ອໃສ່ເຈົ້າ;
ເຈົ້າຈະເປັນຄວາມໜ້າຫວາດສະພັງ, ແລະຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປເປັນນິດ. ເອເຊກຽນ 27:30–36.

ເອເຊກຽນໄດ້ລະບຸເມືອງນັ້ນວ່າ “ເທຣັສ,” ຜູ້ຊຶ້ງ “ຖືກທຳລາຍຢູ່ທ່າມກາງທະເລ” ຫຼື ອີຊາຢາ, ເມື່ອກ່າວເຖິງຍິ່ງໃສ່ເພນີແຫ່ງເມືອງຕີໂຮ (ເທຣັສ), ຜູ້ຊຶ້ງກໍແມ່ນຍິ່ງໃສ່ເພນີໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະນິມິດ, ຜູ້ຊຶ້ງແມ່ນຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກ, ແລະຍັງໄດ້ລະບຸນາງວ່າເປັນເມືອງຜູ້ສວມມົງກຸດອີກດ້ວຍ.

ນີ້ແມ່ນນະຄອນແຫ່ງຄວາມຊົນບານຂອງເຈົ້າບໍ່, ຊຶ່ງມີຄວາມເກົ່າແກ່ມາແຕ່ວັນບູຮານ?
ຕົນຂອງນາງເອງຈະພານາງໄປໄກ ເພື່ອຈະໄປອາໄສຢູ່ຕ່າງແດນ. ຜູ້ໃດໄດ້ວາງແຜນການນີ້ຕໍ່ຜູ້ເມືອງຕີໂຮ,
ນະຄອນຜູ້ສວມມົງກຸດ, ຊຶ່ງພະຄຳຂອງນາງເປັນເຈົ້ານາຍ,
ແລະບັນດາຜູ້ຄ້າຂາຍຂອງນາງເປັນຜູ້ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກ? ພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ,
ເພື່ອທຳໃຫ້ຄວາມຈອງຫອງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີທັງປວງມົວໝອງໄປ,
ແລະເພື່ອນຳຄວາມມີກຽດຂອງບັນດາຜູ້ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ກ້າຍເປັນທົດໝົນ. ເອຊາຢາ 23:7–9

ສັນຕະພາບາແຫ່ງໂຮມແມ່ນ “ນະຄອນທີ່ສວມມົງກຸດ,”
ເພາະວ່ານາງນັ້ນເອງທືກວ່ານັ້ງເປັນລາຊິນີເຫນືອສະຫະພັນສາມປະການ.

ນາງໄດ້ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງຟຸ່ມເຟື້ອຫຼາຍເທົ່າໃດ, ກ່ຽວໃຫ້ຄວາມທົ່ວມານ ແລະ
ຄວາມໂສກເສົ້າແກ່ນາງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ; ເພາະນາງເວົ້າໃນໃຈຂອງນາງວ່າ, “ເຮົານັ້ງເປັນພະລາຊິນີ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນແມ່ໝ້າຍ, ແລະ ຈະບໍ່ເຫັນຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ.” ພຣະນິມິດ 18:7

ເອເຊກຽນໄດ້ກ່າວວ່າ ການພິພາກສາຍິ່ງໃສ່ເພນີນັ້ນສໍາເລັດລົງ “ໃນທ່າມກາງທະເລ,”
ໃນຄຳຄຳຄວນຂອງທ່ານສໍາລັບເມືອງຕີໂຮ.

ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າອີກ ໂດຍກ່າວວ່າ, ບັດນີ້ເຈົ້າບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ,
ຈົ່ງກ່າວຄຳຄຳຄວນເຖິງເມືອງໄທເຣ. ... ເຮືອຂອງທາຊິດໄດ້ຮ້ອງເພງຖຶງເຈົ້າໃນຕະຫຼາດຄຳຂອງເຈົ້າ;
ແລະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຄົນຖ້ວນ ແລະມີສະຫງ່າລາສີຢ່າງຍິ່ງ ຢູ່ທ່າມກາງທະເລ.

ຜົນຂອງເຈົ້າໄດ້ນຳເຈົ້າເຂົ້າໄປສູ່ນ້ຳເລິກອັນກວ້າງໃຫຍ່:

ລົມຕາເວັນອອກໄດ້ຫັກທຳລາຍເຈົ້າຢູ່ທຳມະກາງທະເລ. ເອເຊກຽນ 27:1, 2, 25, 26.

ແມ່ນ "ລົມຕາເວັນອອກ" ທີ່ນຳການພິພາກສາມາເໜືອໂສເພນີແຕ່ງເມືອງໄທເຣ, ນະຄອນຜູ້ສະຖາປະນາມົງກຸດ, ແລະ "ລົມຕາເວັນອອກ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງອົດສະລາມ. ສົງຄາມທຶກະທຳຕໍ່ອົດສະລາມໂດຍກະສັດທັງສິບ ຄືສົງທຶກຳລາຍຕຳແໜ່ງສັນຕະປາປາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການຕະຫຼົກຮູ້ຂອງກະສັດທັງສິບວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກຫຼອກລວງ ກ່ຽວກັບໃຫ້ເກດຄວາມຢ້ານກົວຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ.

ພຣະເຈົ້າຊີໂອນງົດງາມຕາມທຶກຂອງມັນ, ເປັນຄວາມຊື່ນບານຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິບ, ຢູ່ທາງດ້ານເໜືອ, ເປັນນະຄອນຂອງກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ພຣະເຈົ້າຊີເປັນທຶຣຸຈັກໃນພຣະລາຊະວັງຂອງນາງວ່າເປັນທຶລີໄຟ. ເພາະເບື້ອງແມ, ກະສັດທັງຫລາຍໄດ້ຊຸມນຸມກັນ, ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປດ້ວຍກັນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ, ແລະກໍປະຫລາດໃຈ; ພວກເຂົາຖືກຄວາມຫວາດຫວັນຮົບກວນ, ແລະຮົບຫນີໄປ. ຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ຄ່ອຍໆພວກເຂົາຢູ່ຫນ້າ, ແລະຄວາມເຈັບປວດດັ່ງຍິງທຶກຳລັງເຈັບຄັນຈະຄອດ. ພຣະອົງຊົງທຳລາຍເຮືອຂອງທາຊິດ້ວຍລົມຕາເວັນອອກ. ດັ່ງທຶພວກຂ້ານອ້ອມໄດ້ຍິນ, ພວກຂ້ານອ້ອມໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນໃນນະຄອນຂອງພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ໃນນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານອ້ອມ: ພຣະເຈົ້າຈະຊົງສະຖາປະນາມັນໄວ້ເປັນນິດ. ເຊລາ. ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 48:2-8.

ພວກສາກົນນິຍົມໄດ້ເບິ່ງໄປຍັງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ໄດ້ເລືອກ "ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ" ຄືບາບີລ໌ ເປັນຫົວຂອງຕົນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງພິພາກສານະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາຮ້ອງໂທ້ແລະຄຳຄວນ ເມື່ອໄດ້ຕະຫຼົກວ່າພວກເຂົາສູນເສຍແລ້ວ, ເພາະນະຄອນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາເລືອກນັ້ນຖືກທຳລາຍຢູ່ທຳມະກາງທະເລ ໂດຍສົງຄາມທຶກະທຳລາຍ (ລົມຕາເວັນອອກ) ໄດ້ນຳມາເໜືອພວກເຂົາ. ແລະສົງຄາມນັ້ນເປັນສົງຄາມທຶກະທຳລາຍຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນເປັນລຳດັບ, ເພາະມັນເປັນດັ່ງຍິງທຶກຳລັງເຈັບທ້ອງຄອດ.

ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທຶພວກເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງເນື່ອງເພາະສັນຕະປາປານັ້ນ ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃນດານເຮນ ບົດທີ 2 ບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ໃນ "ສະໄໝຂອງກະສັດ [globalist] ເຫຼົ່ານີ້" ພຣະເຈົ້າຈະສະຖາປະນາອານາຈັກນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ.

ແລະໃນສະໄໝຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນຈະສະຖາປະນາອານາຈັກໜຶ່ງຂຶ້ນ ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍເປັນນິດ; ແລະອານາຈັກນັ້ນຈະບໍ່ຕົກເປັນຂອງຊົນຊາດອື່ນ, ແຕ່ຈະບົດທຳລາຍແລະກຳຈັດບັນດາອານາຈັກເຫຼົ່ານີ້ເສຍສິນ, ແລະມັນຈະຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ. ດານເຮນ 2:44.

ພວກ Millerites ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນ "ວັນເວລາຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້," ແຕ່ກະສັດສົບຮົງໃນພຣະນິມິດບົດ 17 ຍັງບໍ່ທັນປາກົດເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເວລານີ້ພວກມັນພຽງແຕ່ກຳລັງປາກົດໃຫ້ເຫັນເທົ່ານັ້ນ. ພວກ Millerites ເຂົ້າໃຈຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ວິໄສທັດຂອງພວກເຂົາຍັງຈຳກັດ. ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທຶກຶກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນສະໄໝຂອງກະສັດໃນພຣະນິມິດບົດ 17 ແລະ 18 ນັ້ນ, ແມ່ນຊ່ວງເວລາຂອງຜົນປາຍລະດູ.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງກຳລັງເຝົ້າມອງຢ່າງເຂັ້ມຂົນ ແລະ ຍຶດຄວາມຄິດຂອງຕົນອອກໄປສູ່ວິກິດອັນໃກ້ຈະມາເຖິງທີ່ຢູ່ຕະຫຼົກພວກມັນ. ບາບທັງຫຼາຍຂອງອິສະຣາເອນຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປພິພາກສາກ່ອນ. ທຸກບາບຈະຕ້ອງຖືກສາລະພາບທຶສະຖານບໍລິສຸດ, ແລ້ວພະລາຊະກິດນັ້ນຈຶ່ງຈະເຄື່ອນໄປ.

ມັນຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃນບັດນີ້. ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກຈະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປະຖົມຂ້ານ້ອຍ?"

"ຝົນປາຍລະດູກຳລັງຈະມາເຖິງເຫນືອຜູ້ທີ່ບໍ່ລືສຸດ—ເມື່ອນັ້ນທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບມັນດັ່ງເຊັ່ນໃນຄາວກ່ອນ."

"ເມື່ອທູດສະຫວັນທັງສີ່ປ່ອຍມື, ພຣະຄຣິດຈະສະຖາປະນາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຝົນປາຍນອກຈາກຜູ້ທີ່ກຳລັງເຮັດທຸກຢ່າງເທົ່າທຶນຈະເຮັດໄດ້. ພຣະຄຣິດຈະຊົງຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຮົາ. ທຸກຄົນສາມາດເປັນຜູ້ມີໃຊ້ໃດໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູ, ສະຫວັນທັງສີ່ສົນໃຈໃນພະລະກິດນີ້. ທູດສະຫວັນທັງຫຼາຍກໍ່ສົນໃຈເຊັ່ນກັນ." Spalding and Magan, 3.

ໃນເວລາແຫ່ງຝົນຊ້າ, ເມື່ອທູດສະຫວັນປ່ອຍລົມທັງສີ່, ຊຶ່ງໃນ "ວັນເວລາຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້," ພຣະຄຣິດຊົງສະຖາປະນາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຝົນຊ້ານັ້ນດຳເນີນໄປຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ, ແລະໄດ້ລົມໄປຍັງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ເມື່ອວິບັດທິສາມໄດ້ເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດ, ແຕ່ການເຮັດໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດໂກດເຄື່ອງນັ້ນຖືກຢຸດຢັ້ງໄວ້ໃນທັນທີ. ມັນຍັງຄົງເພີ່ມທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນຕໍ່ໄປ, ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ, ເມື່ອມັນນຳໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງຊາດ. ແລ້ວການພິພາກສາທິພົມທະວີຂຶ້ນນັ້ນກໍ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປ ເມື່ອທຸກປະເທດອື່ນພາກັນຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດ, ແລະເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງຮັບທຸກການພິພາກສາອັນດຽວກັນ. ມັນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຈົນເຖິງການປົດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ. ມັນຄົບໝ້າໄປດັ່ງຍິງທີ່ກຳລັງເຈັບຄັນຈະຄອດ. ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາຕໍ່ໄປເກືອບກັບຜູ້ທີ່ເປດ ຊຶ່ງເປັນຂອງເຈັດ ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ຕາບໃດທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າຍຶດຖືຄວາມຈິງຍັງກຳລັງຮັບໃຊ້ຊາຕານຢູ່, ເງົາອັນມຸດມົນແຫ່ງນະລົກຂອງມັນຈະຕັດຂາດທັດສະນະຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະສະຫວັນ. ເຂົາທັງຫຼາຍຈະເປັນດັ່ງຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮັກແຮກຂອງຕົນ. ເຂົາບໍ່ອາດເຫັນຄວາມເປັນຈິງອັນນິລັນດອນໄດ້. ສົ່ງຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ສຳລັບພວກເຮົານັ້ນໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນພຣະທຳເຊກາຣີຍາ ບົດ 3 ແລະ 4, ແລະ 4:12-14 ວ່າ: 'ແລະຂ້ານ້ອຍຕອບອີກ ແລະທູນວ່າແກ່ທ່ານ, ກົງໝາກກອກສອງກົງນີ້ແມ່ນຫຍັງ, ຊຶ່ງໂດຍຜ່ານທ່ານສອງອັນໄດ້ເທົ່ານັ້ນຄຳອອກຈາກຕົນເອງ? ແລະທ່ານຕອບຂ້ານ້ອຍວ່າ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລັກວ່າສົ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ແລະຂ້ານ້ອຍທູນວ່າ, ບໍ່ຮູ້. ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແລ້ວທ່ານກ່າວວ່າ, ສອງທ່ານນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຈັມໄວ້, ຜູ້ຊຶ່ງຢືນຢູ່ຂ້າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ.'"

"ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງບໍລິບູນດ້ວຍທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງຂາດແຄນເຄື່ອງມື ຫຼື ວິທີການໃດໆ. ເປັນເພາະການຂາດຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມຕືດຢູ່ກັບໂລກຂອງພວກເຮົາ, ຄຳເວົ້າອັນເບົາບາງໄຮຄຸນຄ່າຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງສະແດງອອກໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ເງົາອັນມຸດມົນມາຊຸມລ້ອມພວກເຮົາ. ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກສຳແດງອອກ ໃນຖ້ອຍຄຳ ຫຼື ໃນອຸປະນິເສ ໃນຖານະພຣະອົງຜູ້ຊົງງາມພ້ອມສົມບູນທັງສິ້ນ ແລະ ສູງສົ່ງກວ່າຄົນນັບໝືນ. ເມື່ອຈິດວິນຍານພິຈາລະນາຕົນເອງຂຶ້ນສູ່ຄວາມອະນິຈັງຮັກສາລະ, ພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ຈະຊົງເຮັດໄດ້ຫນ້ອຍຫຼາຍເພື່ອຈິດວິນຍານນັ້ນ. ສາຍຕາອັນສົນຂອງພວກເຮົາເຫັນແຕ່ເງົາ ແຕ່ບໍ່ອາດເຫັນສະຫງ່າລາສີທີ່ຢູ່ເຫນືອໄປກວ່ານັ້ນ. ບັນດາທູດສະຫວັນກຳລັງຍຶດກຸມລົມທັງສີ່ໄວ້, ຊຶ່ງຖືກພັນລະນາເໝືອນມ້າດູຮ້າຍຕົວໜຶ່ງທີ່ພະຍາຍາມຈະຫຼຸດຫນີ ແລະ ແລ່ນກວາດໄປເທິງໜ້າພິພິນທັງສິ້ນ, ນຳເອົາການທຳລາຍ ແລະ ຄວາມຕາຍໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງມັນ."

“ພວກເຮົາຈະນອນຫລັບຢູ່ໃນຂອບເຂດອັນໃກ້ທີ່ສຸດຂອງໂລກນີ້ວັນດອນບ? ພວກເຮົາຈະຊາເຢັນ ແລະ
ຕາຍດ້ານຈິດວິນຍານບ? ໂອ, ຂໍໃຫ້ໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກຂອງພວກເຮົາມີພຣະວິນຍານ ແລະ
ວົມຫາຍໃຈແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກພັດເຂົ້າໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຍືນຂຶ້ນເທິງຕົນຂອງຕົນ ແລະ ມີຊີວິດ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນວ່າ ທາງນັ້ນແຄບ
ແລະ ປະຕູນັ້ນຄັບແຄບ. ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານປະຕູຄັບແຄບນັ້ນໄປແລ້ວ
ຄວາມກວ້າງຂອງມັນຫາຂອບເຂດບໍ່ໄດ້.” Manuscript Releases, volume 20, 217.